

BRENDA BROEKHART

Katzwijn

HarperCollins

Harper*First* is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022, Brenda Broekhart

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 9789402768329

NUR 301

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Ik snap werkelijk niet dat sommige mensen hun leven enkel om hun relatie laten draaien. Vanaf het moment dat de emotionele binding een feit is, start de individuele aftakeling: Klef verschijnt nergens meer zonder Bef. En als dat wel een keer gebeurt, dan moet je ellenlange verhalen aanhoren over hoe ontzettend geweldig/sexy/grappig/slim de wederhelft is. Er is geen 'ik' meer, alleen maar 'we' en alle wilde haren worden ingewisseld voor een ronduit burgerlijk bestaan. Zo voelen Klef en Bef net als in zo'n walgelijke romantische film de enorme drang om alles samen te doen: opstaan, ontbijten, boodschappen doen, afwassen, televisiekijken, sporten, op dezelfde tijd naar bed – eerst nog even synchroon tandenpoetsen – en natuurlijk in het weekend naar de schoonouders. Na een paar maanden is het dan tijd om officieel samen te wonen en die burgerlijke truttigheid te bestempelen als 'een leven samen'.

En dan breekt de pleuris uit.

Want Klef of Bef ontdekt dan dat de scheten van de wederhelft niet bepaald naar roosjes ruiken, romantiek een houdbaarheidsdatum heeft, het best een gemis is om niet meer als een zeester in bed te kunnen liggen en die extra verjaardagen van alle nieuwe familieleden eigenlijk best tijd- én geldrovend zijn. Dan zijn er slechts twee dingen mogelijk: of de liefde rot langzaam weg als die eeuwige appels in de fruitmand, of het eindigt in een zeer dramatische relatiebreuk. Met het grote gevaar dat wanneer het liefdesverdriet voorbij is, de hele ellende op den duur weer opnieuw begint.

Als je het mij vraagt is een relatie geen werkwoord, maar een langzame aftakeling. Bovendien bestaat er geen enkele man die samen met mij wil leven of enigszins in mij geïnteresseerd is. Behalve Clyde, een van de grote liefdes van mijn leven.

‘Mwraaah,’ koert Clyde zodra ik mijn ogen open. Terwijl hij zich gelukzalig op mijn buik uitrekt, legt hij zijn kopje op mijn wang, waardoor mijn kin verdwijnt in zijn warme, zachte vacht. Door zijn schedel heen voel ik hoe hij steeds harder spint.

‘Goedemorgen lieve jongen. Heb je lekker geslapen?’ kir ik met mijn hoogste stemmetje. Nou ja, door mijn ochtendstem klink ik eerder als een oude man die dagelijks een pak zware shag weg loopt te paffen, maar in dit geval is er geen kater die ernaar kraait.

‘Mrrrrp,’ klinkt er in mijn rechteroor.

‘Bonnie meisje-mopje-popje, was jij ook al wakker?’

De andere liefde van mijn leven beantwoordt mijn oerse klanken door flink aan mijn oorlel te sabbelen. Zoals elke ochtend kneedt Bonnie daarnaast met haar pootjes mijn schouder en zet haar nagels flink in mijn huid. Ik ben blij dat het menselijke lichaam in staat is om bloed zo snel te laten stollen, anders liep ik elke dag leeg. Maar goed, liefde doet nou eenmaal pijn.

Deze Maine Coons zijn nu zo’n zes jaar in mijn leven en ik zou absoluut niet meer zonder ze kunnen of willen. Clyde was een cadeautje aan mezelf nadat ik afstudeerde bij de opleiding Diermanagement en mijn studentenkamer eindelijk kon inruilen voor een grotemensenappartement. Op het moment dat ik hem zag als kitten bij de cattery was ik gelijk verkocht. Met zijn prachtige oranje-witte vacht was hij de mooiste van het nest en zijn blauwe oogjes die mij bleven aanstaren zorgden ervoor dat ik alleen maar hoge geluiden kon produceren. Na een paar weken merkte ik dat Clyde toch toe was aan een maatje. Als kitten waren zijn poten al gigantisch en als mens ben ik niet gemaakt om ruw met hem te spelen.

Dieren kies je met je hart, maar soms kiezen dieren jou. Dat ervoer ik voor het eerst toen ik vrijwilliger was bij het plaatselijke asiel. Op een dag brachten de collega’s van de dierenambulance een klein, zwart, wollig katje binnen. Niemand wist wat haar verhaal was, alleen dat ze niets

van mensen moest hebben. Als mijn collega's alleen al naar haar keken, begon ze te meppen en te blazen. Behalve wanneer ik het luikje opende: van achter de kattenbak verschenen twee nieuwsgierige, gele oogjes. Mijn voorzichtige 'hallo, kom eens bij Didi,' beantwoordde ze met een hoog miauwkje en niet lang daarna nestelde het pluizige hoopje zich in mijn handen. Het was duidelijk: dit werd Clydes partner in crime.

Van Bonnie en Clyde krijg ik altijd onvoorwaardelijke liefde zonder gedoe: geen schoonfamilie, geen ruzie om de afstandsbediening en ik kan altijd in elke gewenste positie in bed liggen. Zij vouwen zich wel om mij heen.

Het liefst zou ik daarom de hele dag zo willen blijven liggen met mijn harige koters, maar de plicht roept. Nog even haal ik diep adem voordat ik het magische woord uitspreek en het circus losbarst.

'Willen jullie...'

De haarballen stoppen met bewegen en kijken mij strak aan.

'... ETEN?' kir ik met alle enthousiasme die ik er op dit tijdstip uit kan persen.

Binnen een halve seconde voel ik hoe in totaal zo'n elf kilo Maine Coon zich van mij afzet en richting de keukendeur rent. Bonnie doet het nog enigszins met beleid, Clyde heft zich in een snel tempo omhoog en gebruikt mijn onderbuik als springplank. Eén keer niezen en er voltrekt zich hier een plaatselijke ramp.

'Whrèèh!' Luid jengelend volgen mijn twee huisgenoten mij eerst tot in het toilet en daarna naar de keuken. In een snel tempo kwak ik het vlees in gelei in de voerbakjes en yoghurt met muesli in mijn eigen kom.

'Kijk eens schatjes, eet smakelijk!' De voerbakjes schuif ik links en rechts van me op de keukentafel. Het gegil gaat over in tevreden, tweestemmig gesmak. Zelf neem ik plaats in het midden van dit ASMR-tafeereel. Mensen reageren vaak met absolute walging wanneer ik vertel dat mijn katten bij mij thuis gewoon eten op de keukentafel. Ik ben echter

van mening dat keukentafels het in sommige huishoudens veel zwaarder te verduren hebben.

De lege plek tegenover mij herinnert me tijdens elk eetmoment weer aan mijn aller-, aller-, allergrootste wens: een derde kat. Een Ragdoll, om specifiek te zijn. Dit ras is niet alleen perfect als speelkameraadje voor Bonnie en Clyde, maar ook nog eens enorm lief, sociaal, knuffelig en intelligent.

Gezien de aankomende festiviteiten zal mijn wens heel goed uit kunnen komen. Om het mijn vrienden extra makkelijk te maken, heb ik alvast een katertje uitgezocht bij de cattery hier in de buurt en de eerste aanbetaling gedaan. Na een kennismaking met zijn spinnende ouders, kan ik alleen maar concluderen dat dit katertje zal beschikken over een zachtaardig karakter, een verfijnde motoriek en dol is op aandacht. En dan heeft hij ook nog eens een uitstekende stamboom. Deze zogeheten sealpoint katten is nu voornamelijk crèmekleurig – alleen de voorkant van zijn neus en de topjes van de oren zijn wat bruin – maar de komende jaren zal de vacht op zijn koppie steeds meer verkleuren naar een soort maskertje in donkere tonen. Eigenlijk is dit hummeltje een lopend surprise-ei. Alleen jammer dat hij Quinn heet, maar daar valt gelukkig iets aan te doen.

Alles heb ik zorgvuldig uitgewerkt in mijn online verlanglijstje: de contactgegevens van de cattery, om welke katten het gaat en verder nog wat handige dingen zoals een mandje, speciaal voer voor kittens en een extra kattenbak. Kan niet misgaan. Toch? O, ik kan me er nu al zo verheugen op dat ik 's ochtends met het lappenpopje in mijn armen naar de keukentafel loop, terwijl hij mij zo aandoenlijk aankijkt met die grote, blauwe ogen.

Met de muesli achter mijn kiezen, schiet ik na een snelle douche in mijn fleecvest en spijkerbroek. Mijn lange, donkere haar draai ik in een knot op mijn hoofd. Make-up is niet nodig, daar geven mijn klanten en ik geen moer om. Daarnaast moet de cosmetica die mijn borstelige

wenkbrauwen in toom kan houden nog uitgevonden worden. En mijn donkerblauwe fleecevesten laten mijn groene ogen al prima naar voren komen, daar heb ik echt geen halfuur voor de spiegel voor nodig.

‘Dag lieve schatjes. Mama gaat werken. Passen jullie goed op het huis? Ik hou van jullie. Tot vanavond!’ Mijn kattenkinderen krijgen nog een vluchtige aai voordat ik de deur achter me dichttrek. Altijd een moeilijk momentje dat afscheid nemen, maar zoals een echte poezenmoeder betaamt is er op elk moment van de dag de mogelijkheid om Bonnie en Clyde in de gaten te houden via de bewakingscamera’s.

Flinke windstoten maken het zwaar om vooruit te komen – zelfs mijn knot zakt steeds iets meer naar achteren. Gelukkig houdt de stevige elektrische bakfiets mij op de weg. Aan de voor- en zijkant van de zwarte bak met afdak prijkt een zilveren logo met grote speelse letters, compleet met kattenoren en snorharen, van het bedrijf Snorriemorrie. Mijn bedrijf, welteverstaan.

Het vrijwilligerswerk in het asiel en de komst van Bonnie en Clyde hebben een innerlijk paasvuur aangewakkerd op het gebied van kattenverzorging. Dus ik nam de gok en startte een eigen onderneming. In tegenstelling tot alle andere pensions hoeven de katten bij mij hun paleis niet te verlaten, ik kom persoonlijk bij ze thuis voor de dagelijkse verzorging. En niet geheel zonder succes: al vijf jaar ben ik vrijwel elke dag in de weer als poezenoppas.

De schaduwzijde van deze droombaan is dat het grootste gedeelte van mijn klantenkring in De Vesting woont, het dorp waar ik ben geboren en getogen. De villawijk aan de rand van dit dorp is Het Gooi van Zuid-Holland. De koffers staan daar standaard in de gang, klaar om gevuld te worden wanneer zich maar de kleinste gelegenheid voordoet.

Het liefst was ik ook vertrokken naar een ver oord, maar mijn bankrekening heeft mij nooit verder gebracht dan Het Gewest, de stad pal naast De Vesting. Ik moet er maar vrede mee hebben dat er slechts één

kanaal tussen mij en mijn verleden zit. Wanneer ik over de grote brug naar De Vesting fiets, voel ik altijd hevige weerstand in mijn lichaam. Een onbekend orgaan met scherpe tanden bijt zich dan stevig vast in mijn onderbuik, mijn armen en benen tintelen en koud zweet breekt mij steevast overal uit.

Het geroep van de passerende scholieren maakt het ook nooit beter. Al loeit de wind hard in mijn oren, opmerkingen als ‘kijk uit voor de fietsende poes!’, ‘wat staat daar? Sorriemorrie?’, ‘miauw, mevrouw’ en harde lachsalvo’s vinden alsnog de weg naar mijn trommelvliezen. Wonderbaarlijk eigenlijk hoe de mensheid in staat is om complete schapen te klonen en robots te ontwikkelen die onze taken overnemen, maar de evolutie van het puberbrein zich nog altijd beperkt tot impulsieve, primaire geluiden.

Als ik de jennende pubers achter mij heb gelaten, komt ook nog eens de vreselijkste plek van dit dorp steeds dichterbij. Snel herhaal ik mijn mantra: ‘Ik ben oké. Ik ben sterk. Ik ben de zon. Ik ben oké. Ik ben sterk. Ik ben de zon.’ Na acht mantra’s en flink trappen in de zevende versnelling, heb ik weer contact met al mijn ledematen.

Sméagol, mijn allernieuwste oppaskind, ligt al in de vensterbank van zijn paleis op mij te wachten. Ik ben altijd een beetje huiverig bij katten met de naam van een slechterik. Geloof het of niet, maar dieren gaan zich vaak gedragen naar hun naam. Zo heb ik eens een week gezorgd voor het duo Monster en Storm. De ene vond het nodig om de helft van de tijd in mijn enkels en tenen te bijten. De andere helft van het duo kon ik om de paar minuten uit de gordijnen plukken. In het geval van Sméagol is voorzichtigheid dus geboden.

Met een enthousiast ‘hey daar! Goedemorgen!’ begroet ik vanaf de andere kant van het raam de heer des huizes. De Siamees is echter in een compleet andere stemming. Met een dodelijke blik staart hij mij strak aan. Blijkbaar ben ik nu nog niet zijn *precious*. Wacht maar tot je merkt wat ik kom doen, hoogheid.

‘Sméééagol! Kom eens, lieverd.’ Door de marmeren vloer galmt mijn stem door de lange gang. Voorzichtig verschijnt zijn kopje om de hoek van de deur. Behendig trap ik mijn schoenen uit en loop door om hem te begroeten en... Gad-ver-dam-me. Met mijn voeten sta ik vol in een vers welkomstcadeau van Sméagol. De uitgebraakte haren in de vorm van een drol maken het mij zelfs na al die jaren nog zeer lastig om een kokhalsreflex te onderdrukken. Snel grijp ik me vast aan de kapstok om niet met mijn hoofd vol op de marmeren vloer te belanden. Ik zie het al voor me in de kranten: VROUW (29) OVERLIJDT NA INCIDENT MET HAARBAL.

Sméagol geniet zichtbaar van dit moment. Genoegzaam loopt hij traag heupwiegend richting de keuken. Uit zijn bekje schallen klanken die verdacht veel lijken op een pesterig ‘na-na-na-naaaa!’

Gelukkig ben ik als ervaren kattenoppas goed voorbereid en heb ik altijd een extra paar sokken bij me in mijn noodpakket. Net als kattenkruid en een verenstokje. En dat blijkt precies de juiste weg naar Sméagols hart te zijn. Na zijn maaltijd ligt meneer luid spinnend bij mij op schoot voor een uitgebreide knuffelsessie. Snel maak ik een selfie om zijn baasje te laten weten dat ik niet in kolkende, hete lava ben geduwd.

Tenminste, niet deze keer.

‘Zo, daar is ze dan. De *boss lady* van Het Gewest en omstreken. Hallo mevrouw, alles goed?’ Sylvester knuffelt mij stevig. Direct ruik ik zijn vertrouwde geur, wat toch het best valt te omschrijven als een samenspel van mannelijke deodorant, haarwax en bloemig wasmiddel.

‘Ja, alles goed. Met jou?’

Sylvester knikt nonchalant en zijn mond produceert traag een ‘ja hoor’ terwijl hij druk in de pan roert. Vandaag even geen magnetronmaaltijd of een bezorger aan de deur, dinsdagavond is de vaste culinaire avond voor de Triade, onze vriendengroep. In onze studententijd hield dit in dat we eten bestelden of dat een apparaat de verantwoordelijk kreeg voor het opwarmen van ons voedsel. Maar nu we allemaal een grotemensenleven hebben, waren we het er wel over eens dat de Triade alleen eten nuttigt dat bereid is met minstens twee pannen. Dat ik alsnog de overige zes dagen van de week absolute volwassenheid op dit gebied vermijd, houd ik maar even voor mezelf.

Sylvester waagt zich vandaag aan nasi goreng. Stampend met de spatel probeert hij de grote klonten rijst te husselen met het mengsel van groenten, vlees en kruiden. De hompen rijst werken echter niet mee, grote delen blijven aan de spatel zitten en een deel belandt naast de pan. Opmerkelijk hoe die handen van Sylvester in de toekomst nog talloze medische wonderen gaan verrichten, maar achter een gasstel voor complete chaos zorgen. Dat hij bijna twee meter lang is en krampachtig zijn nek moet buigen om niet met zijn hoofd in de afzuigkap te verdwijnen, helpt natuurlijk ook niet mee.

‘Ik heb ook nog saté hoor. En wijn,’ zegt hij haast verontschuldigend. De zweetdruppels staan ondertussen op zijn voorhoofd. Nerveus haalt hij zijn hand door zijn haren. Dit is zo lang ik Sylvester ken al een ze-

nuwtrekje van hem. Alleen loopt het niet altijd goed af. Zoals nu; blijkbaar zat er een rijstkorrel aan Syls hand, die zich nu vastgeklampt heeft aan zijn voorste lok. Als na drie keer gebaren naar hem de boodschap nog niet over is gekomen, stap ik op Sylvester af en ga ik op mijn tenen staan om zelf de verstekeling uit zijn haar te verwijderen. Zijn gezicht loopt rood aan, waardoor de sproetjes over zijn hele gezicht nog beter te zien zijn.

Ik vind het maar wat aandoenlijk. Snel geef ik hem een kleine knip-oog. Ik denk dat we eten bestellen toch maar weer een optie moeten maken.

‘Hulp nodig?’ vraag ik voorzichtig.

Sylvester activeert zijn selectieve doofheid en wijst naar mijn sterk behaarde fleecetrui als bliksemafleider. ‘En? Wie had je vandaag?’

Even denk ik na en neem een flinke slok wijn. ‘Mijn dag begon natuurlijk met Bonnie en Clyde, daarna Sméagol, Dotje, Catniss, Pluis en Muis, Scarlett en op het eind uiteraard een Simba.’

‘Nou nou, dus je bent vandaag bij half Hollywood over de vloer geweest? Jij lellebel!’ zegt Sylvester plagerig.

Ik lach. Als je al zo lang bevriend bent, is het toegestaan om zulke dingen naar elkaars hoofd te smijten. ‘En jij? Hoe was jouw dag? Zeker weer ontzettend saai?’

‘Klopt! Eerst een succesvolle reanimatie, daarna mijn eerste plaatsing van een pacemaker en ik heb nog een paar patiënten ontslagen. Inderdaad heel saai, ja ja,’ antwoordt hij met ingeademde ja’s.

‘Dat klinkt inderdaad als een doodnormale dag, dokter Goozen.’ Een moment kijk ik hem vol trots aan. Mijn beste vriend, arts-assistent cardiologie. Fantastisch.

Er verschijnt een klein lachje op zijn mond. Dan mengt de anti-keukenprins zich weer volop in de strijd met de hompen rijst en de rest van de nasi.

Sylvesters appartement begint langzaam weer een mannenhuis te

worden. Al zijn Funko's, legobouwsels en actiefiguurtjes staan weer in de vitrinekasten, de kussens op de bank met vreselijke kitscherige borduursels zijn verdwenen en het canvas van het stelletje is zo te zien weer ingeruild voor de foto van ons drietjes. Het moge duidelijk zijn: *Kim has left the building*. En het hart van dokter Goozen.

Tot mijn grote blijdschap zie ik dat er nog iets anders is teruggekeerd.

'Hé Syl! Fotografeer je weer?' Enthousiast wijs ik naar zijn spiegelreflexcamera op de hoek van de keukentafel. Net als onze groepsfoto en zijn *nerdgasm*-spullen, werd ook zijn grote passie – fotografie – door Kim geparkeerd op zolder. Ze vond het maar 'tijdrovend, zonde van het geld en een te grote afleiding van zijn studie.' In plaats daarvan werd Sylvester slachtoffer van een geforceerd leven samen, met heel veel bezoeken aan de schoonfamilie in het weekend. Dat de relatie zou stuklopen, was een kwestie van tijd.

'Jazeker,' antwoordt mijn beste vriend trots. In een rap tempo zet hij de nasi, saté, kroepoek en een extra fles wijn op de gedekte tafel en komt naast mij staan om de foto te bewonderen. Zijn ogen twinkelen. 'We kunnen binnenkort een nieuwe foto maken van de Triade. Of een tweede deel van een drieluik. Ik durf te wedden dat we later als oude besjes nog altijd even fotogeniek zijn.'

'Als jij het zegt,' antwoord ik op een zachte, bedenkelijke toon. Niet dat ik twijfel aan onze vriendschap, daar zit geen houdbaarheidsdatum op. En om fotogeniek zijn geef ik eigenlijk geen moer. Maar ik pleit wel voor een andere locatie. Alleen al bij gedachte aan weer op die plek te moeten staan, beginnen mijn vingers gelijk te tintelen. Vluchtig schud ik een voor een mijn handen uit en vouw ze daarna om mijn wijnglas.

Wat een jonge koppies op het portret. We moeten een jaar of zestien zijn geweest, toen de Triade en Sylvesters liefde voor fotografie vorm begonnen te krijgen. Tijdens een klassenavond in vwo 4, toen we met enorme tegenzin de tergende klassieker *Titanic* keken, vonden we el-

kaar. Het was voor mijn puberbrein al een hele uitdaging om zich drie uur lang te moeten concentreren op één ding, laat staan op deze ware marteling. Ik heb namelijk een enorme hekel aan romantische films.

Allemaal.

In deze films worden problemen veel te makkelijk overwonnen, van de iets te fysieke scènes word ik ronduit ongemakkelijk (vooral in gezelschap) en vaak kloppen dingen van geen kant. Want hoe kun je *Titanic* enigszins romantisch vinden? Jack had makkelijk bij Rose op die deur gekund, maar in plaats daarvan liet ze hem doodvriezen. Dat is geen liefde, dat is je reinste egoïsme.

Als je het mij vraagt, is *The Notebook* de grootste draak in dit genre. Kijk, als je niet bij elkaar past en je voortdurend allemaal moeilijke obstakels moet overwinnen om bij elkaar te kunnen zijn dan is het gewoon niet *meant to be*. Dan kun je wel in de regen een potje tegen elkaar gaan staan schreeuwen (waarom zou je dat in godsnaam doen?) en je vervolgens in elkaars armen storten, maar de volgende ochtend zijn alle obstakels er nog steeds. Daar doe je helemaal niets aan. En wist je trouwens dat hoofdrolspelers Ryan Gosling en Rachel McAdams een enorme hekel aan elkaar hadden op de set? Ik bedoel maar.

Gelukkig bleek ik niet de enige in deze strijd te zijn toen ik mijn ontsteltenis tijdens de klassenavond niet onder stoelen of banken stak. Dit tot grote ergernis van anderen, maar tot groot plezier van Sylvester die ondertussen ook bijna in zijn mond aan het overgeven was. De zeer nuchtere Berber voegde zich maar al te graag bij ons. Vanaf dat moment waren we onafscheidelijk.

Door de jaren heen hebben wij altijd op onze manier voor elkaar gezorgd en elkaar beschermd tegen misstappen. Een rebelse afdwaling in vwo 5 heeft voor onze groepsnaam gezorgd. We werden door de rector betrappt op spijbelen, terwijl we stiekem stonden te roken achter het fietsenhok. ‘Dat komt nooit goed met deze triade,’ verzekerde hij ons afkeurend. Gelukkig had de rector ongelijk: we zijn allemaal gestopt met

roken, we betalen netjes onze rekeningen en we hebben allemaal een dak boven ons hoofd.

De zwart-witfoto – gemaakt als een test voor de zelfontspanner – is wat onscherp, maar je herkent overduidelijk Sylvester, Berber en mij in de drie pubers midden op het schoolplein. Mijn gevoel voor mode is zo te zien nooit dieper gegaan dan spijkerbroeken en fleecetruien, Syl zijn dwarrelende krullen zijn ondertussen wat meer getemd en Berber... Tsjja, Berber ligt 's nachts waarschijnlijk aan een infuus met water uit de Fontein van de Eeuwige Jeugd.

Buiten klinkt een ronkende motor, vlak daarna wordt een portier dichtgegooid en gaat de deurbel hysterisch tekeer.

'Ah! Daar is nummer drie!' Sylvester snelt naar de voordeur en binnen mum van tijd dendert Berber luidruchtig door de gang. Ik hoor mijn beste vriend nog pogingen doen om haar te kalmeren met 'dat lijkt mij inderdaad ook vervelend', 'het komt wel goed', en 'het valt vast hartstikke mee'. Tevergeefs, want Berber briest nog even lekker door.

'Hé lieverd, alles goed?' Snel drukt Berber een kus op mijn wang als ze de kamer binnenkomt. Haar mascara is uitgelopen rondom haar blauwe ogen, haar altijd zo stralende huid oogt nu grijs en haar rode lokken hangen slap om haar hoofd. Het past in ieder geval niet bij haar vrolijke jumpsuit met een print van roze, blauwe en gele bloemen, die haar uiteraard fantastisch staat.

Het antwoord op mijn vraag weet ik al, toch stel ik hem beleefdheidshalve. 'Jazeker en met j–'

'O man, man, man!' barst Berber los. 'Jan-Jaap is zo'n enorme lapzwan! Maar één keer per week hoeft hij eten voor hem en de jongens te maken. Gewoon groenten, stukje vlees en wat aardappelen, of in ieder geval minstens twee dingen uit de Schijf van Vijf. Maar nee hoor, dat is weer te moeilijk. En wat doet 'ie? Hij bestelt sushi. Sushi! Ralf en Revi zijn nog maar vier, die kunnen stikken in die zoi.' Berber maakt een wild gebaar met beiden handen dat haar statement moet ondersteunen

en denderd dan door. ‘Vraag ik Jan-Jaap of hij dan op zijn minst mij dan even hierheen kan brengen, zegt hij dat het niet gaat want hij wacht op zijn bestelde sushi. En dat ik maar een taxi moet nemen. De hele dag doe ik alles voor iedereen, ik heb zelf nog niet eens fatsoenlijk gegeten vandaag en ik moet maar opdonderen in een taxi. Welke man doet dat in hemelsnaam?’

Jan-Jaap dus. Op haar negentiende kwam Berber hem tegen tijdens een stage voor haar studie Nederlands. Met haar modellenlijfje en knappe kop kon ze iedere man op de hele campus krijgen, maar Jan-Jaap – niet onaantrekkelijk, iets ouder en zeer vermogend – deed haar hart gelijk sneller kloppen.

Nu, een dikke tien jaar later, zijn ze zo’n getrouwd stel dat net als die eeuwige Granny Smith appels ligt te rotten in een fruitmand. Ga dan scheiden zou je denken, maar in dit geval liggen er nog twee Royal Gala’s bij hen in het fruitmandje: de tweeling Ralf en Revi. Alleen zijn deze exemplaren wat minder zoet. De roodharige krullenbollen zijn ondertussen vier jaar en de peuterpuberteit is nooit geëindigd. En dat, in combinatie met de werkverslaving van Jan-Jaap, levert al jaren enorme spanning op in hun huwelijk.

Berber ploft dramatisch op haar eetstoel neer, schept haar bord vol nasi en begint als een bezetene te kauwen. ‘O, wat is dit lekker!’ zegt ze met een diepe zucht. Gulzig spoelt ze haar eten weg met een enorme plens witte wijn.

Met grote ogen kijk ik toe hoe mijn beste vriendin zich ongestoord op haar bord werpt en in één keer een stok saté naar binnen slingert. Dat zo’n mooie, elegante vrouw kan eten als een bootwerker, vind ik na al die jaren nog steeds bewonderingswaardig.

Sylvester denkt er kennelijk ongeveer hetzelfde over, aangezien zijn wenkbrauwen richting zijn haargrens gaan. ‘Ik zal je gelijk geruststellen, Berber,’ begint hij op rustige toon terwijl hij en ik plaatsnemen aan tafel. ‘Als je kinderen kunnen kauwen, dan stikken ze ook niet in de

sushi. Ik denk dat Jan-Jaap de boel eerst wel in stukjes snijdt. En waarom vraag je niet om hulp met Ralf en Revi? Dan kun je overdag rustig eten. Is een nanny geen optie?’

Vlug schept Sylvester op voor hem en mij, voordat de hele maaltijd in Berbers maag verdwijnt.

Druk kauwend schudt mijn beste vriendin heftig haar hoofd. ‘Nee, nooit! Straks valt mijn man tijdens een zwak moment nog voor het kindermisje. Of Ralf en Revi gaan haar veel leuker vinden dan mij. Dan luisteren ze nooit meer naar me. Dat gaan we echt niet doen hoor!’

Wat dat betreft kan ik Berber geen ongelijk geven. Hoewel je zou kunnen zeggen dat ik zelf een katten-nanny ben, heb ik iets te veel *Gooische Vrouwen*, *The Nanny Diaries* en *The Omen* gekeken om een kindermisje ooit blind te kunnen vertrouwen.

‘Moeten jij en Jan-Jaap er niet eens lekker tussenuit met zijn tweetjes? Een romantisch uitje in een luxehotel of zo,’ opper ik.

‘Dan passen Didi en ik op Ralf en Revi. Gaan we met ze naar Aqua-Zoo. We zijn natuurlijk niet voor niets de peetouders,’ valt Sylvester bij.

Met vuur in mijn ogen kijk ik hem aan. Dat bedoelde ik dan weer niet. De laatste keer dat ik opgescheept zat met de *terroertwins* bij mij thuis, heb ik nog dagenlang een piep in mijn oren gehad. En ik was niet het enige slachtoffer: Bonnie en Clyde hebben nog tijden verstopt gezeten onder het bed.

‘Maar Syl, met drie personen in mijn bakfiets kom ik toch nooit vooruit,’ antwoord ik snel in een poging om hier onderuit te komen.

‘Dan trap ik toch?’

Heel fijn dat hij zo oplossingsgericht is, maar in dit geval had ik liever gehad dat Sylvester deze eigenschap even op zolder had geparkeerd. Maar ik neem mijn verlies, werk mijn eten naar binnen en spoel het weg met heel veel wijn.

Berber is al op de helft van haar tweede bord. ‘Dat is beter, dit had ik echt even nodig lieverds,’ zegt ze tevreden. Ondertussen heeft de grijze

kleur op haar gezicht plaatsgemaakt voor een gezonde blos op de wangen. Hoewel het ook iets te maken kan hebben met de grote hoeveelheid wijn.

‘Het was vast je bloedsuikerspiegel. Je was gewoon *hangry*. Die taxi-chauffeur zal vast doodsbenauwd voor je zijn geweest,’ gniffelt Sylvester.

Berber knikt lachend. ‘Maar jongens, voordat jullie gekke dingen gaan denken. Ik hou ontzettend veel van Jan-Jaap, hoor,’ zegt ze op een serieuze toon.

‘Weten we!’ antwoorden Sylvester en ik in koor.

Kennelijk hebben we het genoeg over haar sores gehad, want Berber geeft het gesprek een nieuwe wending.

‘Zo, over een paar dagen is het dan eindelijk zover. Ben je al een beetje in de stemming voor je dertigste verjaardag, Didi?’ vraagt Berber verheugd.

We zijn ondertussen toe aan het toetje. Een vlaflip, veilig uit pak.

‘Zeker, zeker!’ Ze hebben geloof ik geen idee hoe gelukkig ze mij vrijdag gaan maken. Al wekenlang strooi ik met subtiele hints richting mijn beste vrienden: of ze nog weten waar mijn verlanglijstje online te vinden is, of ze het wachtwoord nog hebben en of ze nog vragen hebben naar aanleiding van mijn wensen. Hoewel ik er het volste vertrouwen in heb, kan het nooit kwaad om het even voor een laatste keer te checken.

‘Mag ik *please* een hint over mijn cadeau? Ik slaap bijna niet van de spanning.’ Beurtelings kijk ik Sylvester en Berber zo smekend aan, dat ze geen antwoord kunnen weigeren. Dat over het bijna niet kunnen slapen van de spanning is trouwens gelogen. Ik slaap prima, heerlijk zelfs, maar in sommige situaties is overdrijven toegestaan. Daar heeft Berber eerder deze avond nog het bewijs van geleverd.

Mijn vrienden wisselen een aantal geheimzinnige blikken uit. Ze zullen de laatste weken ongetwijfeld flink wat tijd hebben gependeed om alles te regelen. Sylvester knikt betekenisvol naar Berber.